

Dosarul nr. 3ra-199/22
2-19152099-01-3ra-21022022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud. V. Ciurac)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Minciuna, V. Clima, E. Palanciuc)

Î N C H E I E R E

11 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de către Eduard Vecvert, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de către Eduard Vecvert împotriva Guvernului Republicii Moldova, terț Cancelaria de Stat a Republicii Moldova cu privire la anularea actelor administrative, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, repararea prejudiciului cauzat și compensarea cheltuielilor de asistență juridică,

împotriva deciziei din 24 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 19 septembrie 2019, Eduard Vecvert a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Guvernului Republicii Moldova, terț Cancelaria de Stat a Republicii Moldova cu privire la anularea actelor administrative, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, repararea prejudiciului cauzat și compensarea cheltuielilor de asistență juridică.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că la data de 3 mai 2017, prin hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 279 a fost angajat la Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat, în calitate de șef adjunct al Oficiului, responsabil pentru mun. Chișinău, în temeiul art.6 alin. (3) din Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică și în conformitate cu pct.15 din hotărârea Guvernului nr.845 din 18 decembrie 2009 cu privire la oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat, astfel deținând o funcție de demnitate publică.

A menționat că, prin hotărârea Guvernului nr. 667 din 23 august 2017, în vigoare la data de 25 august 2017 și Legea nr.153 din 14 iulie 2017, în vigoare la data de 18 decembrie 2017, au fost operate mai multe modificări în Anexa nr.1 la hotărârea Guvernului nr. 845 din 18 decembrie 2009 cu privire la Oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat, Anexa din Legea nr.199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu

funcții de demnitate publică și Legea nr.158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, prin care a fost schimbat statutul funcției de șef și șef adjunct al Oficiului Teritorial al Cancelariei de Stat, din funcție de demnitate publică în funcție publică. Respectiv, din data ultimei modificări intrate în vigoare (18 decembrie 2017), funcția de șef al Oficiului Teritorial al Cancelariei de Stat a devenit o funcție publică de conducere.

Reclamantul a notat că drept urmare a acestui fapt, a fost emisă hotărârea Guvernului nr.1047 din 6 decembrie 2017, prin care s-a dispus eliberarea sa din funcția de șef adjunct al Oficiului Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat. Concomitent, a fost emisă și hotărârea Guvernului nr. 1052 din 6 decembrie 2017, în temeiul art. 28 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, prin care s-a dispus numirea sa în funcția de șef adjunct al Oficiului Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat.

Eduard Vecvert a precizat că a fost numit deja într-o funcție publică de conducere. Ulterior, prin Legea nr. 63 din 5 iulie 2019 pentru modificarea unor acte legislative, în vigoare la data de 12 iulie 2019, au fost operate modificări la anumite legi, care au avut ca finalitate, schimbarea statutului funcției de șef și șef adjunct al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, din funcție publică de conducere în funcție de demnitate publică.

Reclamantul a specificat că de la data ultimelor modificări intrate în vigoare la 19 iulie 2019, funcția de șef adjunct al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat a redevenit o funcție de demnitate publică. Astfel, prin dispoziția Guvernului nr.103-d din 26 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial la data de 27 iulie 2019, s-a dispus: în conformitate cu art.63 alin.(1) lit. c) și alin.(2) din Legea nr.158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, se preavizează persoanele care dețin funcțiile publice de conducere de șef și de șef adjunct în cadrul oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat, conform anexei nr.2; preavizul se acordă cu o durată de 30 de zile calendaristice, termen care curge de la data aducerii la cunoștința funcționarului public a prezentei dispoziții contra semnătură.

Eduard Vecvert a comunicat că printre persoanele menționate în Anexa nr. 2 la dispoziția nr.103-d din 26 iulie 2019, se regăsește și el. Ulterior, la data de 23 august 2019, a fost publicată în Monitorul Oficial dispoziția Guvernului nr.153-d din 21 august 2019 cu privire la încetarea raporturilor de serviciu în privința sa, prin care, în temeiul art. 7 lit. i) din Legea cu privire la Guvern și art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, s-a dispus: încetarea raporturilor de serviciu ale lui Eduard Vecvert în funcția de șef adjunct al Oficiului Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat din data de 28 august 2019; în cazul în care până la data de 28 august 2019 intervine suspendarea raporturilor de serviciu ale titularului funcției în legătură cu boala sau trauma, raporturile de serviciu vor înceta la data expirării termenului de preaviz, fără emiterea în acest sens a altei dispoziții de Guvern.

A invocat că nu este de acord cu dispoziția Guvernului nr. 153-d din 21 august 2019, o consideră ilegală și neîntemeiată, deoarece funcția de șef adjunct al Oficiului Teritorial al Cancelariei de Stat, funcție pe care a deținut-o și din care a fost eliberat în temeiul actului administrativ contestat, în temeiul modificărilor legislative menționate la pct. 4 și 5 din prezenta cerere, a devenit funcție de demnitate publică (ultima modificare intrată în vigoare la data de 19 iulie 2019). Prin urmare, accederea, exercitarea, precum și încetarea funcției respective sunt reglementate de Legea nr.199

din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, în vigoare la momentul emiterii dispoziției Guvernului nr. 153-d din 21 august 2019.

Reclamantul a relatat că, contrar normelor de drept în vigoare la acel moment, drept temei legal al eliberării din funcția de șef adjunct al Oficiului Teritorial al Cancelariei de Stat, a fost invocat art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 158-XVI din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, lege care nu reglementează funcția deținută de către el.

În opinia reclamantului, dispoziția Guvernului nr. 153-d din 21 august 2019 este ilegală în fond, fiind adoptată în temeiul unei legi inaplicabile raporturilor de serviciu din speță.

A indicat că legea care urma a fi aplicabilă la eliberarea sa din funcție este Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, lege care din data de 19 iulie 2019 a devenit aplicabilă raporturilor de serviciu exercitate în cadrul funcției de șef adjunct al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat.

A subliniat faptul că, o abordare contrară ar conduce la ultra activitatea prevederilor legale abrogate/modificate prin actele normative care au condus la modificarea statutului funcției de șef adjunct al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat. În temeiul art.73 alin. (3) și (5) din Legea cu privire la actele normative, actul normativ produce efecte doar cât este în vigoare și, de regulă, nu poate fi retroactiv sau ultraactiv. Actele normative pot ultra activa, în mod excepțional, dacă acest lucru este prevăzut expres de noul act normativ. Atât Legea nr. 63 din 5 iulie 2019 pentru modificarea unor acte legislative, cât și hotărârea Guvernul nr.347 din 18 iulie 2019 cu privire la modificarea unor hotărâri ale Guvernului, acte normative prin care a fost modificat statutul funcției reclamantului, nu prevăd dispoziții derogatorii de la principiul aplicării imediate a legii noi.

Reclamantul a afirmat că aplicarea în speța dată a prevederilor legale ce reglementează funcția publică, din moment ce funcția deținută de către el din data de 19 august 2019 este una de demnitate publică, contravine legii. Chiar dacă s-ar admite că relațiilor sale de serviciu, la data emiterii actului contestat, urmează a fi aplicate prevederile Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, atunci și în acest caz, dispoziția Guvernului nr. 153-d din 21 august 2019, este ilegală. Or, din conținutul acesteia, a observat că temeiul legal de eliberare a lui din funcție este art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, și anume, persoana/organul care are competența legală de numire în funcție va dispune eliberarea din funcția publică printr-un act administrativ, care se comunică funcționarului public în termen de 5 zile lucrătoare de la emitere, însă anterior datei eliberării din funcția publică, în următoarele cazuri: c) autoritatea publică își reduce efectivul de personal sau lichidează funcția publică, ca urmare a intrării în vigoare a statutului de personal în care nu se mai regăsește funcția ocupată de funcționarul public respectiv. Interpretând prevederile articolului citat, se înțelege că temeiul respectiv de eliberare intervine în 2 situații distincte: autoritatea publică reduce statul de personal; autoritatea publică lichidează funcția publică.

Coroborând textul dispoziției contestate cu prevederile Legii nr. 63 din 5 iulie 2019 pentru modificarea unor acte legislative, în special art. XII din această lege, a notat că eliberarea sa din funcție, intervine anume ca urmare a lichidării funcției publice. Deși, pentru a putea fi aplicate dispozițiile art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, și anume eliberarea ca urmare a

lichidării funcției publice, legiuitorul a prescris, în mod imperativ, întrunirea a 2 condiții cumulative: lichidarea funcției publice și intrarea în vigoare a statului de personal în care nu se mai regăsește funcția ocupată de funcționarul public.

Reclamantul a afirmat că, pentru a putea elibera funcționarul public din funcție, în mod legal, nu este suficient ca funcția respectivă să se lichideze, ci în mod obligatoriu, în noul stat de personal, nu trebuie să se mai regăsească funcția respectivă. În corespundere cu pct.17 din hotărârea Guvernului nr. 845 din 18 decembrie 2009 cu privire la oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat, structura și efectivul-limită ale Oficiului sunt aprobate prin hotărâre de Guvern, iar Anexele 2 și 3 din actul normativ respectiv, legiferează structura și statele de personal ale Oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat, precum și lista oficiilor teritoriale raportate la unitățile teritorial administrative. Analizând Anexele menționate, a reținut că, în conținutul acestora nu au intervenit modificări, nici înainte de preavizarea și eliberarea sa din funcție, nici după aceasta. Astfel, funcția de șef adjunct al Oficiului teritorial Chișinău, inclusiv responsabil pentru mun. Chișinău, se regăsește, până la momentul de față, în statul de personal al Oficiilor Teritoriale ale Cancelariei de Stat.

În consecință, este cert faptul că temeiul de eliberarea sa din funcție (art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public) nu poate interveni în speță, or funcția pe care a deținut-o, se regăsește în continuare în statul de personal al autorității publice în care a activat. O dovadă suplimentară, care confirmă necesitatea obligatorie de modificarea a statului de personal al autorității publice în vederea eliberării funcționarilor publici ca urmare a lichidării funcției, se regăsește în Raportul comisiei juridice numiri și imunități, la proiectul de Legea nr. 63 din 5 iulie 2019 pentru modificarea unor acte legislative (lege prin care a fost modificat statul funcție reclamantului). Astfel, la Sinteza amendamentelor, propunerilor și obiecțiilor la proiectul de lege respectiv, este indicată motivarea necesității acordarea unui termen mai mare de punere în aplicare a prezentei legi, reieșind din considerentul că, perioada de 2 luni, propusă la art. IX din proiect pentru a asigura ocuparea funcțiilor al căror statut se modifică, nu este suficientă, având în vedere dacă schimbarea statutului funcțiilor va fi calificată ca lichidare a funcției publice, pentru preavizarea persoanelor care ocupă la momentul actual aceste funcții este necesară modificarea regulamentelor de activitate ale Cancelariei de Stat și ale ministerelor, prin amendarea structurii și a organigramei, dar și a efectivului-limită, la necesitate. Ulterior, în temeiul noii structuri/organigrame, se va modifica statul de personal, cu prezentarea acestuia spre înregistrare la Cancelaria de Stat. După aceasta, persoanele respective vor fi preavizate cu acordarea termenului de 30 de zile conform procedurii reglementate de art. 63 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Eduard Vecvert a precizat că acest amendament a fost propus de către Guvernul Republicii Moldova și acceptat de Parlament în a doua lectură. În consecință, în accepțiunea legiuitorului și a Guvernului, procedura de lichidare a funcție și de eliberare a funcționarilor publici, inclusiv ordinea acesteia, procedură care implică, în mod obligatoriu, modificarea statutului de personal al autorității publice, înainte de preavizarea funcționarilor publici în vederea eliberării din funcție, procedură ce nu a fost respectată în speță.

A susținut și faptul că în esență, funcția de șef adjunct al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, nu a fost lichidată, dar i-a fost schimbat statutul, din funcție publică

în funcție de demnitate publică, iar schimbarea statutului funcției nu este temei de eliberare a funcționarului public din funcție.

A mai invocat dispozițiile pct. 15 din Anexa nr.1 la hotărârea Guvernului nr. 845 din 18 decembrie 2009 cu privire la Oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat, conform căreia în activitatea sa șeful Oficiului este asistat de șefii adjuncți ai Oficiului, numiți în funcție și eliberați din funcție prin hotărâre de Guvern. În speță, acesta a fost eliberat din funcție nu prin hotărâre de Guvern, dar prin dispoziție a Guvernului. Art.36 alin.(1) din Legea cu privire la Guvern face o distincție clară între actele emise de Guvern: hotărâri, ordonanțe și dispoziții. Respectiv, făcând trimitere la normele de drept invocate, a constatat că, a fost eliberat din funcție printr-un act administrativ individual necorespunzător, astfel fiind viciată procedura de eliberare din funcție. Mai mult decât atât, conform art. 37 alin. (2) din Legea cu privire la Guvern, hotărârile de Guvern se adoptă în cadrul ședinței Guvernului cu votul majorității membrilor Guvernului, prin urmare aceste acte fiind emanația unui organ colegial. Pe de altă parte, art. 39 din același act normativ, indică faptul că dispozițiile sunt emise de către Prim-ministru, respectiv fiind acte ale unui organ unipersonal.

Reținând cele menționate, reclamantul a afirmat că nu doar a fost eliberat din funcție printr-un act administrativ necorespunzător, dar a fost eliberat și prin încălcarea de competență. În concret, decizia de eliberare a sa din funcție urma să fie luată de Guvern, prin votul majorității membrilor și nu printr-o dispoziție unipersonală a Prim-ministrului. Din circumstanțele pricinii se înțelege că dispoziția de eliberare a sa din funcție nu poate fi un act administrativ avantajos. Cu toate acestea, dacă actul contestat a fost unul de urgență, atunci și în acest caz, conform art. 95 alin. (2) din Codul administrativ, audierea trebuia realizată în termen de cel mult 5 zile de la emiterea acestuia.

A menționat că, în speță, nu au fost respectate aceste prevederi legale, ceea ce presupune temeinicia pretenției de anulare a actului emis cu încălcarea procedurii stabilite de lege.

Reclamantul a adăugat că, preavizarea lui în calitate de persoană care deține o funcție publică, a fost dispusă neîntemeiat, acesta, deținând din data de 19 iulie 2019, o funcție de demnitate publică. Invocând aceleași argumente expuse în Cap. II din prezenta cerere, a statuat că în situația ipotetică, în care admite aplicarea Legii nr.158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public raporturilor de serviciu ale reclamantului, și în acest caz, dispoziția nr. 103-d din 26 iulie 2019, este una ilegală. Astfel, art. 63 alin. (1) lit. c) și alin.(2) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public putea fi aplicabil în speță, doar în cazul în care funcția sa, la momentul emiterii dispoziției nr. 103-d din 26 iulie 2019, nu se regăsea în statul de personal al Cancelariei de Stat a Republicii Moldova. În consecință, dispoziția nr. 103-d din 26 iulie 2019 a fost emisă cu încălcarea prevederilor legale enunțate mai sus, ceea ce conduce la ilegalitatea acesteia.

În partea ce ține de repararea prejudiciului moral, reclamantul a precizat că eliberarea sa din funcția deținută, precum și modalitatea în care aceasta a fost operată, i-au cauzat daune morale considerabile. Astfel, a trebuit să suporte, toate consecințele nefaste sociale, financiare și psihologice de pierdere a locului de muncă.

Reclamantul a solicitat anularea dispoziției Guvernului nr. 153-d din 21 august 2019; anularea dispoziției Guvernului nr. 103-d din 26 iulie 2019, în partea ce ține de preavizarea sa; restabilirea sa în funcția deținută de șef adjunct al Oficiului teritorial

Chișinău al Cancelariei de Stat, responsabil pentru mun. Chișinău, încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a salariului mediu lunar pentru toată perioada absenței forțate de la lucru, a prejudiciului moral în sumă de 25 000 de lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 4 februarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani a fost admisă parțial acțiunea depusă de către Eduard Vecvert. S-a anulat dispoziția Guvernului nr. 153-d din 21 august 2019 și dispoziția Guvernului nr. 103-d din 26 iulie 2019, în partea ce ține de preavizarea lui Eduard Vecvert. S-a obligat Guvernul Republicii Moldova să emită actul administrativ prin care să-l restabilească pe Eduard Vecvert în funcția deținută anterior de șef adjunct al Oficiului Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat. S-a încasat din contul Guvernului Republicii Moldova, în beneficiul lui Eduard Vecvert, salariul mediu lunar, pentru toată perioada absenței forțate de la muncă. S-a încasat din contul Guvernului Republicii Moldova în beneficiul lui Eduard Vecvert suma de 14 502,43 lei, cu titlu de prejudiciu moral cauzat. S-a încasat din contul Guvernului Republicii Moldova în beneficiul lui Eduard Vecvert, suma de 5 000 de lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică. În rest pretențiile reclamantului, au fost respinse, ca neîntemeiate.

Cu respectarea dispozițiilor art. 232 din Codul administrativ, la data de 13 februarie 2020, Guvernul Republicii Moldova și Cancelaria de Stat a Republicii Moldova, au depus apel nemotivat, iar la 20 mai 2020 motivarea apelului împotriva hotărârii instanței de fond.

Prin decizia din 24 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul depus de către Guvernul Republicii Moldova și Cancelaria de Stat a Republicii Moldova, s-a casat hotărârea din 4 februarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani și s-a emis o nouă hotărâre prin care acțiunea depusă de către Eduard Vecvert a fost respinsă.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că, instanța de fond eronat a ajuns la concluzia privind admiterea cerințelor reclamantului.

Instanța ierarhic inferioară a notat că din sensul normelor legale rezultă cert faptul că, funcția publică de conducere de șef adjunct al Oficiului Teritorial al Cancelariei de Stat a fost lichidată, Guvernul fiind obligat de a asigura încetarea raporturilor de serviciu cu persoanele care ocupau această funcție.

Drept urmare, instanța de judecată a conchis că autoritatea publică competentă întemeiat a dispus eliberarea din funcție a reclamantului, în temeiul Legii nr.158 din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și art. XII alin. (3) lit. c) din Legea nr. 63/2019 pentru modificarea unor acte legislative, or, Legea nr. 63/2019 pentru modificarea unor acte legislative, art. XII alin.(3) lit. c) și e) a dispus lichidarea funcțiilor publice de șef și șef adjunct al Oficiului Teritorial al Cancelariei de Stat, concomitent obligând autoritatea executivă, Guvernul, să asigure îndeplinirea procedurilor pentru eliberarea din funcție a persoanelor respective, în sensul întreruperii raporturilor de serviciu cu persoanele care dețineau funcții publice de conducere lichidate, în conformitate cu prevederile art. 63 alin.(1) lit. c) din Legea nr. 158/2008. Respectiv, prin efectul legii, a fost lichidată funcția publică de conducere de șef adjunct al Oficiului Teritorial al Cancelariei de Stat și formată o nouă funcție de demnitate publică de șef adjunct al Oficiului Teritorial al Cancelariei de Stat, iar statul de personal a fost modificat. În noul Stat de personal al oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat, aprobat la 23 iulie 2019, nu se regăsește „funcția publică de

conducere de șef adjunct al oficiului teritorial”, ci „funcția de demnitate publică de șef adjunct al oficiului teritorial”, care reprezintă o altă funcție.

Fiind analizată legalitatea dispozițiilor Guvernului, instanța de apel a reținut că, actele administrative au fost emise de o autoritate competentă, în limitele atribuțiilor conferite de lege, Guvernul Republicii Moldova exercitându-și dreptul discreționar conform prevederilor art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ în limitele normative, iar cerințele reclamantului de anulare a acestora sunt pasibile de a fi respinse.

Instanța de apel a notat că nu pot fi reținute argumentele invocate de reclamant privind inaplicabilitatea Legii nr. 158 din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, or, raporturile de serviciu dintre funcționarul public și autoritatea publică, s-au născut sub imperiul Legii nr. 158 din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, conform hotărârii Guvernului Republicii Moldova nr.1175 din 6 decembrie 2017 cu privire la numirea reclamantului Eduard Vecvert, în funcția de șef adjunct al Oficiului teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat. Astfel, întrucât modificările legislative intervenite prin Legea nr.63/2019 are efecte pentru viitor și nu poate avea caracter retroactiv, nu poate suprima condițiile raporturilor de serviciu constituite potrivit Legii nr. 158 din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, respectiv, se deduce că, autoritatea publică corect a aplicat în privința relațiilor de muncă cu apelantul prevederile Legii nr. 158-XVI/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, or, prin modificările legislative operate nu poate fi aplicat în privința reclamantului un alt tratament juridic.

La data de 8 decembrie 2021, prin intermediul poștei electronice, Eduard Vecvert, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 24 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii instanței de fond. Suplimentar, a indicat că motivarea recursului va fi prezentată după notificarea deciziei motivate a instanței de apel.

Examinând admisibilitatea recursului depus de către Eduard Vecvert, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră drept inadmisibil.

În favoarea concluziei enunțate se rețin următoarele considerente.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) și (2) lit. e) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Recursul se declară inadmisibil în special când motivarea recursului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 245 alin. (2).

La rândul său, art. 245 alin. (2) din Codul administrativ, reglementează expres că motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

În conformitate cu art. 97 din Codul administrativ, notificarea este comunicarea, dispusă de autoritatea publică, a unui înscris în forma stabilită de prezentul cod. Notificarea se face în cazurile prevăzute de lege sau prin dispoziția autorității publice. Autoritatea publică poate alege între următoarele forme de notificare: a) notificare prin

act de recunoaștere a recepționării; b) notificare prin poștă cu act de notificare; c) notificare prin poștă cu scrisoare recomandată.

Totodată, în temeiul art. 109 din același cod, un înscris poate fi notificat prin poștă cu scrisoare recomandată cu aviz de recepție. Pentru probarea notificării este suficient avizul de recepție.

Prin prisma normelor enunțate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că decizia motivată a instanței de apel a cărei casare a fost solicitată în prezentul recurs nemotivat a fost notificată reprezentantului recurentului – avocatul Nicolae Frumosu la data de 2 februarie 2022, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție/livrare anexat la materialele dosarului (f.d.34, Vol. II).

Coroborând normele legale precitate, se constată că începutul curgerii termenului de depunere a motivării recursului este ziua imediat următoare datei calendaristice notificării deciziei, adică ziua de 3 februarie 2022, iar ultima zi fiind data de 4 martie 2022. Însă, luând în considerare prevederile pct.5.2.2 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 5 din 2 martie 2022, conform cărora termenele de exercitare a căilor de atac în procedurile de contencios administrativ care se suspenda de drept, aflate în curs la data intrării în vigoare a prezentei dispoziții, se întrerup, urmând a curge noi termene, de aceeași durată, de la data încetării stării de urgență, care a fost abrogată prin dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 13 din 31 martie 2022, începând cu 4 aprilie 2022, se reține ca fiind ultima zi de depunere a motivării recursului – 6 aprilie 2022.

Distinct acestor circumstanțe, recurentul/reprezentantul acestuia nu și-au executat obligația procesuală pozitivă și nu au depus motivarea recursului la Curtea Supremă de Justiție.

Sub aspectul dat, completul specializat învederează că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură să facă vizibile ilegalitatea hotărârii contestate.

În speță, însă, recurentul Eduard Vecvert, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu nu s-a conformat prevederilor legale și a formulat o simplă cerere de recurs, fără a evidenția memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la simpla manifestare a dezacordului față de soluția pronunțată de instanța inferioară.

Această circumstanță face imposibilă exercitarea controlului judiciar de către instanța investită cu soluționarea căii de atac. Or, în recurs nu este suficientă simpla expunere a dezacordului cu soluția instanței judecătorești, ci este necesară motivarea cu indicarea temeiurilor de ilegalitate pe care se întemeiază calea de atac, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat de instanța inferioară, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat un act judecătoresc neîntemeiat. Condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implică determinarea greșelilor anume imputate instanței inferioare, cu expunerea argumentată a criticilor în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La acest capitol completul notează că, însuși Eduard Vecvert, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu s-a obligat în recursul nemotivat să formuleze motivele recursului în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei motivate (f.d.28, Vol. II).

Împrejurările descrise supra evidențiază caracterul echivoc al recursului, deoarece recurentul (reprezentantul) fiind interesat în soarta soluționării prezentului recurs, urma să întreprindă măsurile necesare de a proteja dreptul său de acces la instanță, prin depunerea unui recurs motivat, care să corespundă exigențelor impuse de legiuitor, în caz contrar intervenind uno iactu aplicarea, cu titlu de sancțiune procedurală, declararea recursului inadmisibil în temeiul articolului 246 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ.

În acest context, relevante sunt și dispozițiile art. 65 alin. (1) din Codul administrativ, care statuează că culpa unui reprezentant legal sau împuternicit se atribuie reprezentatului.

În continuare, este imperios că certitudinea legală impusă regulilor procedurii în contencios administrativ, în calitate de condiție sine qua non a unui proces echitabil, vizează atât drepturile recurentului, cât și ale intimatului, astfel încât instanța de contencios administrativ nefiind în drept de a substitui voința legislatorului materializată în conținutul normelor de procedură, în vederea exonerării recurentului de sancțiunile procedurale din motivul înțelegerii greșite de către acesta a efectelor legale.

În acest sens este relevantă și jurisprudența CtEDO, în care Înalta Curte a reiterat că ține de obligația părților de a lua măsurile necesare privind protecția drepturilor sale de acces la justiție (cauza Ponomaryov c. Ucrainei, 3236, hotărârea din 3 aprilie 2008).

Din considerentele expuse și având în vedere că Eduard Vecvert, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu nu a depus motivarea recursului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (1) și (2) lit. e) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de către Eduard Vecvert, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu